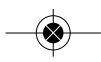

HET HART ALS INZET

Van Tamera Alexander zijn de volgende boeken verschenen:

Fountain Creek Kronieken in drie delen

Ontvlamd – Onthuld – Onthouden

De erfenis

Timber Ridge Reeks, drie delen

Uit de verte – Verder langs de weg – Diep in mijn hart

Belmont Reeks, drie delen

Een blijvende indruk

Van blijvende schoonheid

Op liefelijke tonen

Bell Meade Reeks, drie delen

Fluister zacht haar naam

Op weg naar haar hart

Het hart als inzet

Tamera Alexander

Het hart als inzet

Roman

Uitgeverij Van Wijnen - Franeker

© 2017 Tamera Alexander

Oorspronkelijke titel *To Wager Her Heart – Belle Meade Plantation Novels, Book 3*

Uitgegeven met toestemming van de oorspronkelijke uitgever: The Zondervan Corporation L.L.C., een divisie van HarperCollins Christian Publishing Incl., USA

© 2018 Nederlandse editie Uitgeverij Van Wijnen, Postbus 172, 8800 AD Franeker

Vertaling Margriet Visser-Slofstra

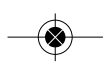
Omslagontwerp James W. Hall, omslagfotografie Steve Gardner, Shutterstock. Library of Congress en Fisk University, Jophn Hope en Aurelia E. Franklin Library, Special Collections

Omslagbelettering Garage-bno, Kampen

www.uitgeverijvanwijnen.nl

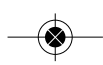
ISBN 9789051944693 / NUR 302

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever

*Ter ere van de oorspronkelijke Jubilee Singers
van Fisk University, Nashville, Tennessee.
Jullie moed en geloof blijven ons inspireren.*

Maar wij zijn slechts een aarden pot voor deze schat;
het moet duidelijk zijn dat onze overweldigende kracht
niet van onszelf komt, maar van God.

2 Korintiërs 4:7

Woord vooraf

De roman die u zo dadelijk gaat lezen, is grotendeels gefingeerd, hoewel er historische gegevens en personages in zijn verweven. De Fisk University Jubilee Singers hebben echt bestaan en hun enorm belangrijke en moedige onderneming in de negentiende eeuw is waargebeurd en verweven in de fictieve draden in deze roman. Belle Meade in Nashville bestaat ook echt en staat nog steeds bekend als de koningin van de zuidelijke plantages. Het landhuis is gebouwd in 1820 en heet bezoekers hartelijk welkom.

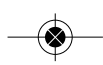
Na mijn eerste bezoek aan Belle Meade en mijn kennismaking met oom Bob Green, Suzanna Carter en zovele andere voormalige slaven die op Belle Meade hebben gewoond en gewerkt, wist ik meteen dat ik verhalen wilde schrijven over deze mensen, dit geweldige landgoed en deze bijzondere periode in de geschiedenis van ons land.

Tennessee in de periode rond 1870 werd gekenmerkt door een opvallende tweedeling. De staat ging prat op een aantal van de grootste plantages in het zuiden, samen met hun voormalige slavenhouders, en verheugde zich tegelijk in een groep getalenteerde en welbespraakte goed opgeleide Afro-Amerikaanse mannen en vrouwen die de wereld op zijn kop zette en de cultuur in dat tijdperk veranderde.

In diezelfde tijd domineerde Tennessee het paardenrennen in de Verenigde Staten en was Belle Meade de meest toonaangevende stoeterij in het land. Klinkt de naam Secretariat u bekend in de oren? En Sunday Silence en American Pharaoh? De afstamming van deze kampioenspaarden en van talloze andere paarden voert terug op Belle Meade.

Hoewel deze roman wordt bevolkt door personages uit die periode en enkele beschreven gebeurtenissen daadwerkelijk gebeurd zijn, komen hun karakters en daden in dit

boek voort uit mijn verbeelding.

Dank dat u mij uw tijd toevertrouwt. Van uw kant een flinke investering die ik waardeer en nooit als vanzelfsprekend beschouw. Ik nodig u uit samen met mij de deur naar de geschiedenis te openen en een andere tijd en plaats te betreden.

Welkom (nogmaals) op Belle Meade,
Tamera

1

Nashville, Tennessee
9 augustus 1871

Alexandra Jamison had altijd graag een zusje willen hebben. In plaats daarvan had ze drie broers. Alle drie ouder dan zij. Twee van hen leken in alle opzichten op hun vader. Jacob, de derde en haar lievelingsbroer, leek juist in niets op hem. En alsof de wereld die afwijking niet kon verdragen, was de oorlog de strijd met hem aangegaan – en had gewonnen. Alleen daarom al, en om nog duizend andere redenen, zou ze het die oorlog nooit vergeven.

De andere twee broers waren het huis en daarmee de schaduw van hun vader ontvlucht zo snel ze konden. Had zij die mogelijkheid ook maar!

Er stond een rijtuig voor haar ouderlijk huis aan Sycamore Lane, de met bomen omzoomde weg in een van de mooiste buurten van Nashville. Haar vaders plannen voor haar leven betekenden helaas geen ‘vlucht’. Ze werd eerder ‘van de wal in de sloot’ geholpen. In de studeerkamer wachtte er namelijk een man op haar, bijna drie keer zo oud als zij. In gedachten zag ze zijn wandelstok staan, naast zijn stoel tegen de boekenkast. Ze moest bekennen Horace Buford nog nooit met een stok te hebben zien lopen, maar in de nabije toekomst had hij er vast en zeker eentje nodig. Een toekomst die zij echter niet van plan was met hem te delen, ongeacht haar vaders ideeën hierover.

Ideeën die haar moeder stilzwijgend zou steunen, omdat ze haar eigen gedachten over dit onderwerp nooit uitsprak. Als ze al eigen gedachten had. Een van haar andere frustraties.

Alexandra hield van haar moeder, maar het kostte haar

moeite haar te begrijpen. Soms had ze het gevoel haar nauwelijks te kennen.

Dit was nu precies de reden waarom ze een zus nodig had, dacht Alexandra, terwijl ze de treden naar de voordeur beklom. Om al haar geheimen, hartzeer en angsten mee te delen. Om haar frustraties mee te bespreken die gepaard gingen met het eren van de twee mensen die haar het leven hadden geschonken. Hoe kon ze haar ouders eren wanneer hun hoop en plannen voor haar leven zo verschilden van haar eigen plannen?

Ze was inmiddels vijftientig en had verwacht dit alles allang achter zich te hebben. Maar het leven was anders gelopen dan ze had gedacht.

De madeliefjes in de potten op de bovenste tree hadden net water gehad. Toch vertoonden ze onder de hete augustuszon tekenen van vermoeidheid. Ze voelde met ze mee, want ze voelde zich ook behoorlijk vermoeid. De bijeenkomst van de Damesbond van Nashville had ze vanochtend graag willen overslaan, maar haar moeder had erop aangedrongen dat ze ging – terwijl ze beweerde zelf te veel last van de hitte te hebben om haar te kunnen vergezellen.

‘De familie Jamison moet er vertegenwoordigd worden, Alexandra,’ had ze gezegd. ‘Onze familie behoort immers tot de grondleggers van Nashville. We moeten op de hoogte blijven van de laatste nieuwtjes. En daar wordt altijd veel verteld.’

Al die verhalen over wie met wie ging trouwen, wat je het beste bij de high tea kon serveren, wat volgens *Godey* de laatste mode was... Hoewel de bond zich ook altijd inspande om noden te lenigen, waren het vertoon en de onderwerpen van de betere kringen niet meer aan Alexandra besteed.

Niet sinds David. Niet sinds het gebeurde bij Dutchman’s Curve.

Ze pakte de deurknop vast en merkte dat haar afweer groeide. Dit huis was allang niet meer een veilige haven. Vooral niet wanneer ze wist dat haar vader thuis was. Dachten alle dochters zo over hun vaders?

Nog een vraag voor de zus die ze niet had.

Hij had niet ingestemd met haar keuze voor David. David was onderwijzer, een getalenteerde onderwijzer. Maar dat was voor haar vader niet goed genoeg geweest.

De mooie koperen plaat naast de voordeur met haar vaders naam erop glom meer dan anders. Hij had Melba vast gevraagd de plaat te poetsen, en dat kon maar één ding betekenen.

Een mogelijke klant. Alexandra wierp een blik op het rijtuig, moed vattend uit de gedachte dat het niet de oude meneer Horace Buford was die binnen op haar wachtte.

Ze deed de deur open terwijl de fluit van een trein de stilte van de morgen verbrak. De schrille klank deed haar schrikken en bracht herinneringen tot leven die maar beter niet gewekt konden worden. Beelden van versplinterde treinwagons en geschonden lichamen. Piepende wielen en knarsend staal die over een afstand van drie kilometer te horen waren. Ze kneep haar ogen stijf dicht toen het bekende gevoel van verlies haar weer overspoelde.

Morgen was het één jaar geleden. Hoe kon het dat er al zoveel tijd verstreken was? Vooral omdat ze het gevoel had een deel van zichzelf die afschuwelijke morgen bij Dutchman's Curve te hebben achtergelaten...

'Zolang je geliefde voortleeft in je herinnering, is hij nooit helemaal weg,' werd er wel gezegd. Maar dat was een leugen. David was wel degelijk weg. En zou nooit meer terugkomen.

Het fluitje klonk opnieuw, dichterbij deze keer. Ze rook in gedachten de bijtende geur van de rook en de sintels. Ze voelde weer de rare schok toen de wagon waarin zij zat uit de rails liep. En ze zag in gedachten Davids geschonden, deels verbrande lichaam in het maisveld naast de andere lichamen liggen.

Ze haastte zich naar binnen en gooide de deur achter zich dicht, terwijl ze probeerde de kwellende beelden en geluiden buiten te sluiten.

'Miss Alexandra... gaat het?'

Met kloppend hart keek Alexandra op. 'Melba,' fluisterde ze. In de ogen van de oudere vrouw verscheen een zorgelijke blik.

‘Wat is er, mijn kind? Hebt u soms iets onder de leden?’

Alexandra schudde haar hoofd. ‘Het gaat goed, hoor. Alleen wat oververhit, meer niet.’ Zouden anderen zich herinneren welke dag het morgen was? Melba was het vast niet vergeten.

‘Het is verschrikkelijk warm vandaag, miss. U had dat parasolletje mee moeten nemen.’

Toen ze de glimlach om Melba’s mondhoeken zag verschijnen, deed Alexandra haar best haar blik te beantwoorden. ‘Je weet hoe dol ik ben op parasols, Melba.’

De melodieuze lach van de oude vrouw klonk heerlijk vertrouwd. ‘Als klein kind had u er al een hekel aan. Maar uw moeder liep er graag mee rond. Ze dwong u om er altijd een-tje bij u te dragen.’

‘Alsof ik dat vergeten ben...’

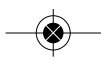
Alexandra legde haar tasje op tafel en keek toe hoe Melba in de antieke vaas op de tafel midden in de hal een boeket schikte van zojuist geplukte bloemen uit de tuin. De voormalige slavin maakte evenzeer deel uit van haar leven als de andere bewoners van dit huis. In bepaalde opzichten meer zelfs. Omdat Melba dingen zag die haar ouders niet zagen. Zelfs als jong meisje was het Alexandra nooit gelukt haar voor de gek te houden.

Net zoals een andere slavin die ze als kind had gekend. Een slavin van wie ze zielsveel had gehouden, maar die kennelijk minder van haar had gehouden.

Ze hoorde stemmen uit haar vaders studeerkamer komen. ‘Een mogelijke klant?’ vroeg ze zacht.

Melba knikte. ‘Een man die hier nog maar pas woont, zei uw vader.’

Vier maanden geleden had haar vader zijn kantoor verplaatst naar huis. Als reden daarvoor had hij gezegd dat het gebouw in de stad waar hij ruimte huurde niet goed werd onderhouden, maar Alexandra vermoedde dat de beslissing in werkelijkheid te maken had met geld. De oorlog lag inmiddels zes jaar achter hen, en de zaken in Nashville leken zich te herstellen. Toch waren er nog steeds meer advocaten dan er nodig waren.

De deur van de studeerkamer ging open en haar vader keek de gang in. 'Alexandra, je bent thuis. Fijn. Zou je binnen willen komen? Ik zou je hulp goed kunnen gebruiken.'

'Natuurlijk.'

Hij duwde de deur weer dicht.

Omdat ze wist dat ze hem maar beter niet kon laten wachten, klopte ze snel het stof van de voorkant van haar jurk.

'Laat mij u daarbij helpen, miss.' Melba ging achter haar staan en wreef de achterkant van haar jurk schoon.

Met het oog op morgen, miss Alexandra, kunnen we misschien uw blauwe jurk weer eens tevoorschijn halen. Of die blauwgroene met het witte kanten kraagje die zo mooi staat bij uw blonde haar. Als u eraan toe bent tenminste.'

Alexandra draaide zich om. 'Ik wist dat je eraan zou denken.'

Melba zuchtte. 'Die dag zal deze oude dame nooit vergeten.'

Alexandra omhelsde haar en genoot van de manier waarop Melba haar armen om haar schouders sloeg, sterk en beschermend. En van hoe de vrouw rook. Naar verse koffie en warm brood, zo uit de oven.

Na een snelle blik in de spiegel boven de tafel stapte Alexandra de studeerkamer binnen en kwam tot de ontdekking dat het rijtuig voor het huis in het geheel niet aan Horace Buford toebehoorde.

De vreemdeling die opstond, evenaarde haar vaders lengte, en dat wilde heel wat zeggen. Zijn perfect passende zwarte jas reikte tot net boven de knie. Met zijn broek in zijn donkere leren laarzen had hij meer weg van een bandiet of een revolverheld dan van een heer uit Nashville, Tennessee. De schaduw langs zijn kaaklijn en de Stetson op zijn hoofd – binnenshuis nog wel, had de man geen manieren? – versterkten die indruk alleen maar.

Hij had ook iets uitdagends over zich. Zijn houding bijvoorbeeld. Vol zelfvertrouwen. Afstandelijk bijna. Heel anders dan haar David, die iedereen op zijn gemak had weten te stellen. Een eigenschap die zijn talent voor het onderwijs alleen maar had versterkt. Open, eerlijk, begaan – allemaal

eigenschappen die ertoe hadden bijgedragen dat ze verliefd was geworden.

En redenen die – vreemd genoeg – hadden bijgedragen aan zijn voortijdige dood.

‘Meneer Rutledge, ik wil u graag voorstellen aan mijn dochter, miss Jamison.’ Haar vader keek haar kant op. ‘Dit is meneer Sylas Rutledge, eigenaar van de Northeast Line Railroad, die onlangs vanuit Colorado hiernaartoe is verhuisd.’

Colorado. Nou, dat paste. Een wild, ongetemd territorium voor een wilde, ongetemde man. ‘Goedendag, meneer Rutledge.’

Hij knikte. ‘Mevrouw.’

Mevrouw? Wat voor nette begroeting was dat?

Op dat moment zag ze de hond naast zijn voeten. Een hond! In haar vaders studeerkamer. Dan moest die man wel heel rijk zijn. Want Barrett Broderick Jamison liet nooit dieren in zijn huis toe, laat staan in zijn kantoor.

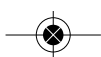
De hond, een volwassen jachthond zo te zien, staarde haar aan. Zijn grote bruine ogen straalden een warmte uit die zijn baas ontbeerde. Het was een prachtig dier – geelbruin met witte vlekken op zijn kop en witte sokjes. Kwispelend bewoog hij haar kant op. Alexandra stak haar hand uit om hem te aaien, maar meneer Rutledge knipte onmiddellijk met zijn vingers, waarna de hond weer ging zitten.

Alexandra trok haar hand terug. ‘Neemt u mij niet kwalijk, meneer. Ik wilde hem alleen even aaien.’

Zonder iets te zeggen keek meneer Rutledge naar de grond en knikte de hond één keer toe. De hond kroop opnieuw haar kant op. Alexandra wreef de hond stevig achter de oren en kreeg met de minuut meer medelijden met het dier.

‘Ik heb een standaard eigendomsakte nodig voor meneer Rutledge,’ zei haar vader, terwijl hij de papieren op zijn bureau doorzocht. ‘Meneer Rutledge, u kunt die meenemen en doorlezen. Maar als u wilt, kan mijn dochter die meteen voor u invullen, en kan ik die tegen een kleine vergoeding voor u indienen. Dan kunnen we de aanvraag snel in gang zetten.’

‘Ik neem de akte mee.’

Alexandra deed wat haar vader vroeg. Ze voelde meteen aan dat deze mogelijke klant eerder een goudzoeker was dan een goudmijn. Ze had in de loop der jaren bij voldoende bijeenkomsten geholpen om te weten of iemand bereid was een handtekening te zetten of niet. Meneer Rutledge uit Colorado was niet voornemens vandaag iets te tekenen.

Toegegeven, ze was nog maar net binnen, maar ze vermoedde dat de man uit was op het inwinnen van informatie en zich nog niet wilde vastleggen.

Ze deed een stap zijn kant op en hield het formulier tussen hen in. 'Meneer Rutledge, sta mij toe de wettelijke vereisten rondom een eigendomsakte in Tennessee kort met u door te nemen. Met dit document wordt de overdracht van onroerend goed geregeld. De akte bevat de namen van de oude en nieuwe eigenaar, en een wettige beschrijving van het eigendom – die moet worden bevestigd door de rechtbank. Afhankelijk van de aard van uw grondaankoop...'

Terwijl zij sprak, hield hij zijn ogen strak op haar gericht. Zijn aandacht maakte haar wat zelfbewust.

'...is het wellicht ook nodig een waarborgakte, een overdrachtsakte, en misschien een afstandsakte op te stellen. Een afstandsakte regelt de overdracht van eigendomsrechten die iemand op een stuk grond kan hebben. Daarbij gaat het bijvoorbeeld om mineralen of olievelden.'

Ze wachtte even, maar hij zei niets.

'Is dit alles duidelijk, meneer Rutledge?'

'Volkomen.'

Omdat ze vermoedde dat ze klaar waren, overhandigde ze hem het formulier. Hij vouwde het dubbel en stak het zonder te bedanken of een knikje te geven in zijn jaszak. De man had nog heel wat te leren over de manieren in het zuiden en de omgang met de zakenlui in deze stad.

Zijn jas viel open. Alexandra zag daardoor dat hij op zijn heup een pistool droeg. Net als een van die bandieten in de stuiverromans. Ze kon haar ogen nauwelijks geloven. Besefte de man niet zich in de beschaafde wereld te bevinden? Dit was Nashville, Tennessee, niet een van die bandeloze steden in het westen.

Hij tikte tegen de rand van zijn hoed. ‘Meneer Jamison.’ Zonder een spoor van een glimlach keek hij om naar Alexandra. Toch bespeurde ze een schittering in zijn ogen. Alsof hij weet had van een voor haar onbekend geheim. ‘Miss,’ zei hij zacht, waarna hij de kamer verliet, op de voet gevolgd door de hond.

Haar vader volgde hem naar buiten, maar Alexandra bleef in het kantoor en keek toe vanachter het gordijn. Eigenaar van de Northeast Line Railroad. Vermoedelijk was hij hier om een offerte uit te brengen op het station Belle Meade waarover Mary Harding haar had verteld. Volgens Mary had haar vader, generaal William Giles Harding, spoorwegeigenaren uit heel het land gevraagd offertes uit te brengen.

Alexandra glimlachte, genoeg ontlenend aan het feit dat meneer Syllas Rutledge weinig tot geen kans maakte om genoemd project binnen te slepen. Zij kende generaal Harding en de man had weinig op met buitenbeentjes. Toen het rijtuig van meneer Rutledge wegreed, liep ze bij het raam vandaan.

Haar vader kwam het kantoor weer binnen. ‘Mooi. Je bent er nog, Alexandra.’ Met bruuske bewegingen, die zijn ongenoegen kenbaar maakten, legde hij de papieren op zijn bureau recht. ‘We hebben vanavond een gast aan tafel. Zorg ervoor er netjes uit te zien en geef hem het gevoel dat hij welkom is.’

Alexandra verstrakte. ‘Een gast aan tafel?’

Haar vader keek op. ‘Ik geloof dat ik dat zojuist duidelijk heb gezegd. Je kunt nu gaan. Ik heb nog een andere afspraak.’

Ze deed haar mond open om te informeren wie er kwam, maar dankzij zijn donkere blik zag ze daarvan af.

‘Nou, miss Jamison...’ Horace Buford keek haar vanaf de andere kant van de tafel aan, haar bestuderend zoals hij een bekroonde koe zou bekijken. ‘U ziet er vanavond betoverend uit. Die kleur staat u goed.’

Ze had de eenvoudigste, hoogst gesloten, minst flatterende jurk uit haar garderobe gekozen. Het feit dat die bruin was, een kleur die haar absoluut niet stond, was een bijkomend voordeel.

Omdat ze haar vaders blik voelde, dwong ze zichzelf te glimlachen. ‘Dank u, meneer Buford. Erg... aardig van u.’

Meneer Buford dronk zijn glas wijn leeg, waarna hij met zijn vingers knipte om meer. Alexandra zag een schaduw over haar moeders gezicht trekken terwijl zij zelf moest denken aan meneer Rutledge en zijn hond. De gedachte aan die man terwijl ze naar meneer Buford keek, maakte dat ze Syllas Rutledge in een heel wat gunstiger licht zag dan eerder op die dag. Hoe ongemanierd de man ook was, hij bood ‘een prettiger aanblik voor de ogen’ dan de man in haar blikveld. Zo zou Mary Harding dat hebben gezegd, met dat kokette lachje van haar. En het zou nog zacht uitgedrukt zijn ook.

Syllas Rutledge was een knappe man hoewel hij een mysterieuze en niet geheel betrouwbare indruk maakte. Zij vermoedde dat hij zich daar goed van bewust was, wat altijd afbreuk deed aan iemands aantrekkelijkheid.

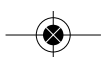
‘Sta mij toe je te feliciteren, Horace, met de aankoop van je nieuwe huis.’ Haar vader wierp Alexandra een blik toe om aan te geven dat ze zich in het gesprek moest mengen. ‘Morrison is werkelijk een prachtig buitenhuis.’

‘Ja, dat is het zeker. En ik heb het heel voordelig kunnen kopen!’ Meneer Buford lachte, waarbij te zien was dat hij zijn mond nog vol had. ‘Het valt uiteraard te betreuren dat opnieuw iemand van de eens geachte families van Nashville niet meer is. Maar als er dan toch iemand van de situatie moet profiteren, dan offer ik mij graag op.’

Alexandra’s toch al geringe eetlust was snel verdwenen. Hoe was het mogelijk dat zij opnieuw in een dergelijke situatie verzeild was geraakt? Tegenover een oudere collega van haar vader, met haar moeder steeds glimlachend aan het ene uiteinde en haar vader openlijk fronsend aan het andere uiteinde van de tafel. De onuitgesproken agenda van de avond klonk pijnlijk duidelijk door in elke geforceerd uitgesproken zin.

Het eten sleepte zich voort. Eindelijk werd het tijd om de salon op te zoeken. Alexandra stond op het punt zich te verontschuldigen toen haar vader het woord nam.

‘Alexandra, als jij meneer Buford zou willen vergezellen

naar de salon, dan sluiten je moeder en ik ons dadelijk bij jullie aan.'

Ze voelde hoe er een blik tussen hen werd gewisseld, wat haar deed verstrakken. 'Eerlijk gezegd ben ik tamelijk moe, vader. Ik denk dat ik...'

'Meneer Buford ga vergezellen naar de salon, zoals ik al zei. Dankjewel, Alexandra. Je moeder en ik sluiten ons dadelijk bij jullie aan.'

Het ongenoegen hing in de lucht.

Alexandra voelde hoe meneer Buford van de een naar de ander keek. Ook al voelde ze niets voor de beste man, ze vond het ook niet terecht dat hij in deze krachtmeting met haar ouders terechtkwam.

'Meneer Buford...' Ze maakte een gebaar. 'Loopt u mee naar de salon?'

'Met het grootste genoegen, miss.'

Hij raakte haar onderrug aan toen ze hem voorging naar de salon. Ze kreeg er kippenvel van. Ze koos een van de fauteuils, in de wetenschap dat dat haar vader niet welgevallig was. Het was een kleine overwinning, maar ze genoot er evengoed van.

Meneer Buford nam plaats op de bank. Hij keek naar de lege plek naast zich en keek vervolgens haar kant op. 'Zou u naast mij willen komen zitten, miss Jamison?'

'Nee, dank u, ik zit liever op deze stoel.'

Ze keek alle kanten op, behalve naar hem. Vanuit haar ooghoek zag ze de pendule van de antieke klok heen en weer slingeren en de seconden wegtikken. Alleen niet snel genoeg.

'Miss Jamison, zoals u ongetwijfeld weet, ben ik een welvarend man en geniet ik in deze stad veel aanzien. Ik ben gezond en heb veel energie voor iemand van mijn leeftijd. Ik word niet snel boos en drink niet buitensporig veel.'

Alexandra wilde hem eigenlijk niet aankijken, maar kon het evenmin opbrengen om onbeleefd te zijn. Ze beantwoordde zijn blik. Hij liet een glimlach zien die ze liever niet had gezien.

'Men zou kunnen zeggen dat ik over veel eigenschappen beschik die mij tot aanbeveling strekken bij iemand van het

schone geslacht, ook al zou ik dat nooit van mezelf zeggen. Zelfs niet als het ronduit waar zou zijn.'

'Meneer Buford, sta mij toe u te onderbreken. Het is oprecht niet mijn bedoeling om...'

Hij stond verrassend vlot op van de bank en knielde voor haar neer. 'Ik heb met uw vader gesproken, miss Jamison, en hij is van mening dat u en ik uitstekend bij elkaar passen. Ik ben het volledig met hem eens. Daarom ben ik hier gekomen om...'

'Meneer Buford, ik moet u onderbreken.' Alexandra probeerde te gaan staan, maar hij pakte haar hand vast.

'U bent zo'n verrukkelijk schepsel. Ik merk dat ik met de minuut meer voor u ga voelen.'

Hij bracht haar hand naar zijn mond om er een kus op te drukken. Zijn bovenlip glom van het zweet.

Alexandra trok haar hand terug voor hij erin geslaagd was er een kus op te geven en ging staan om afstand tussen hen te creëren. 'Meneer Buford, ik bied u mijn oprechte verontschuldiging aan, maar mijn vader heeft mij hier niet over geraadpleegd. Neemt u mij niet kwalijk, maar ik kan niet anders dan duidelijke taal spreken. Duidelijker dan ik normaal gesproken zou doen.'

Zich opduwend aan de armleuning ging hij staan. 'U hebt geen enkele reden om bedeesd te zijn, miss. Ik besef dat uw familie niet langer zo welvarend is als vroeger, maar uw relaties in de samenleving en uw familienaam strekken zeer tot aanbeveling. En u persoonlijk beschikt in ruime mate over kwaliteiten die een man graag in zijn vrouw ziet.'

'Meneer Buford...' Trillend van woede jegens haar vaders onverschilligheid perste Alexandra de woorden eruit. 'Hoewel het mij een... eer is dat u mij uw genegenheid waard vindt, kan ik uw aanzoek niet aannemen.'

'Maar... uw vader heeft mij ervan verzekerd dat u...'

De deur naar de salon ging open en haar vader kwam binnen. Ze zag haar moeder in de hal achter hem staan, met wijd open en oplettende ogen.

'Meneer Buford, ik draag u geen kwaad hart toe, maar ik ben nogal moe. Ik laat het gesprek aan u en mijn ouders over.'

Bij het weglopen greep haar vader haar arm vast en trok haar in de hal terzijde. Ze zag het laatste beetje geduld uit zijn gezicht wegtrekken.

‘Je hebt mijn wensen in dezen al één keer eerder genegeerd,’ fluisterde hij. ‘Dat gebeurt mij niet nog een keer.’

‘U kunt mij niet dwingen dit te doen.’

‘Dat kan ik wel.’ Hij verstevigde zijn greep. ‘Ik ben je vader. Ik heb het volste recht dergelijke beslissingen voor jou te nemen. Je hebt er de leeftijd voor. Dit is voor je eigen bestwil en voor de bestwil van onze familie.’

Alexandra trok haar arm los. De verbazing op haar vaders gezicht gaf haar onverwacht moed. ‘Het spijt me, vader. Maar mijn besluit staat vast.’ Ze pakte haar tasje van de tafel waar ze het ’s middags had neergelegd. Daarna hoorde ze haar moeders stem achter zich.

‘Alsjeblieft, Alexandra,’ fluisterde ze. ‘Luister naar je vader.’

Alexandra draaide zich om en zag de tranen over haar moeders wangen rollen. ‘Moeder, u kunt onmogelijk geloven dat dit een juiste keuze is.’

‘Hij is je vader, Alexandra. Hij is het hoofd van dit gezin, en je moet de wijsheid van dit besluit...’

‘Nee.’ Alexandra schudde haar hoofd, terwijl de tranen dreigden tevoorschijn te komen. ‘Ik lees het in uw ogen. U bent het niet met hem eens. Waarom zegt u niets? Waarom komt u niet voor mij op?’

Opnieuw rolden de tranen over haar moeders wangen. Maar toen Alexandra voetstappen uit de salon hoorde komen, snelde ze de voordeur uit, de straat op.

